

G. Chaucer:

Povesti z romanja v Canterbury

Za mladino priredil I. E. Rubin -
Poslovenil dr. Ivan Lah

KAJ JE PRAVIL MLADI PLEMIČ

Kanaca je čutila globoko usmiljenje z nesrečno ptico, pritisnila jo je k sebi in jo v rokah odnesla domov. Tam je z vso ljubeznijo skrbela zanjo in ji postavila kletko poleg svoje postelje, ki jo je pokrila z modrim žametom, kajti modra barva je znamenje ženine vztrajnosti.

In ko se je spomnila na zrcalo, se je princesa zbala, kajti iz njega bo zvedela vsakokrat, kadar bo pogledala vanj, ono veliko skrivnost, ali ji bo zvest njen izvoljenec ali ne. Da ni prejela teh dveh darov od kralja arabskega, ne bi vedela

mi. »Taki so vsi možje,« je rekla postolka in princesa, ki je prej verjela v njihovo zvestobo, je zdaj izgubila vero v srečo. Da ni dobila čarobnega zrcala, bi verjela

In skozi vrata je prihajal visok vitez na konju naravnost na sredo slavnostne dvorane

za povest uboge postolke in ne bi slišala o nezvestem sokolu, ki je poletel v sinje višave, kakor vsi, ki jim ni dano, da bi uživali srečo na enem mestu, ker jih vabijo daljine s svojimi očarljivimi sanja-

vsaj v prevaro, ki tolikrat nadomesti pravo resnico v življenju, da ljubimo laž, ker se bojimo, da namesto nje zanija grozna praznota.

Zato je princesa prijela oboje, zrcalo

in prstan, in vrgla njiu čarovnije v globoki grajski vodnjak, kjer leže še danes. Kdor hoče, naj jih gre iskat. Zrcalo leži obrnjeno navzgor, da v njem odseva sinjina neba in nebeške zvezde, ki se po noči ogledujejo v njem; poleg njega leži prstan, ki se sveti tako, da se utrinjajo z njega kapljice kakor svetli biseri in se dvigajo navzgor, kakor da

hočejo svetu sporočiti njegov pozdrav. Ob vodnjaku se zbirajo ženske, otroci in ptice, — ženske zato, ker so še vedno radovedne, otroci zato, ker bi radi dvignili potopljene čare, ptičke pa zato, ker se boje, da bi ljudje izvedeli skrivnost njihove govorice, če bi dobili v roke čudovoren prstan. Zato se hočejo prepričati, ali je še tam.

O tem, kaj sta brata storila s konjem, kako sta pojezdila v daljne dežele, kako sta se borila s čudežnim mečem, kako sta se sprla, umrla in spet oživela, vam bom povedal drugič. (Dalje prihodnjič)

Hudales Oskar:

Obljuba

Jesensko nebo je tožno in vee sive viselo nizko nad zemljo. Moker hlad je vol sem od reke, nad katero so se spenjale tanke plasti žalostne megla. Polja so se mrtva raztezala po dolini, opustošena zelenja in plodov. Tu pa tam so kakor samotni popotniki stale visoke, vitke solnčnice in težko sklanjale velike glave, kakor bi bridko občutile vso žalost jesenskega dne. Gluha tišina je polzela preko pokrajine, tako gluha, da je še rahlo vztrepetavanje ptičjih kril predramilo iz težkih misli vsakogar, ki je zatopljen vanje korakal po cesti. Včasih je hripavo zakrakala vrana, zalajal pes, zamukala krava ali pa so zaščebetali liščki, ki so se klatili po polju, se prepeljavali od njive na njivo in se pozibavali po solnčnicah.

Markec je težko natovorjen stopal po cesti. Bil je v trgu. Sam. Še nikdar prej ni šel sam v trg. Danes pa je moral iti sam. Mati je pred tednom zbolela in hrana jima je pošla. Ničesar več ni bilo najti v koči, kar se bi dalo skuhati. Pri trgovcu v trgu je imela mati nekaj zasluženega. Pa je dejala:

>Stopi, Markec, do trgovca v trg! Povej, da sem bolna in ga prosi, naj da nekaj soli, moke, sladkorja in masti zato, kar imam zasluženega pri njem.<

Markec je odšel vesel, da mu je mati zaupala tak važen posel. Še bolj vesel se je vračal, ker je to nalogo dobro izvršil.

Zavil je s ceste na brv, ki je vodila preko reke in stopil na stezo, ki se je strmo vila v hrib. Visoko gori na pobočju je izza orumenelega drevja kukala slamnata streha njegovega doma. Tam ga čaka bolna mati. Gotovo jo skrbi, kako je opravil. No, zadovoljna bo.

Po cesti je bilo prijetno hoditi kljub težkemu košu, toda strma in kamnita steza mu je jemala sapo. Zdelo se mu je, da je od domače koče vedno enako oddaljen. Za nič ni hotelo biti konec strmine.

>Počiti bom moral!< si je mislil, ker ga je breme le preveč težilo.

Za ovinkom je ugledal sedeti na podrtem deblu nekega tujega moža. Skoraj prestrašil se je.

>Ali težko neseš?< je vprašal tujec.

>Teško, težko!< je odvrnil Markec, vesel dobre besede.

>Pa si malo počij!< ga je povabil možakar. >Tule je prijetno sedeti. Čakaj, pomagam ti sneti.<

Kmalu sta družno sedela na hlodu in se prav po domače pogovarjala. Tujec ga je spraševal, kje je bil, kam gre in kaj nosi v košu. Markec mu je na vse rad odgovoril. Čez čas je dejal tujec:

>Ali imaš rad ptiče?<

>O, zelo rad!< je vzkliknil Markec.

>Posebno golobe. Tako rad bi jih imel!<

>Jaz ti jih lahko dam,< je odvrnil možakar. >Drvar sem. Tamle za vrhom v koči stanujem. Tam jih redim, ker jih imam tudi jaz zelo rad. Veš kaj? Daj mi nekoliko moke, soli in sladkorja. Golobe ti prinesem kar tu sem. Vrnem se iz kočice še preden prideš ti od doma nazaj.<

Kaj kmalu sta naredila kupčijo. Tujec je odšel, Markec pa si je naprtil koš in se napotil proti domu. Breme ga ni več težilo. Kako neki! Saj bo dobil golobe.

Mati ga je pričakala, sedeč na postelji.

>Si prinesel?< ga je vprašala.

Ni ji utegnil odgovoriti. Odložil je koš, prikimal in že je tekel, kolikor so ga noge nesle, na dogovorjeno mesto.

Prišedši do hloda, je opazil, da tujca še ni tam. No, morda se je zakasnil. Počakati bo treba. Markec je čakal celo uro, morda dve, a tujca ni bilo od nikoder. Tedaj je deček spoznal, da ga je možakar opeharil. Žalosten in razočaran se je vrnil domov. Kaj, če je mati kaj zapazila? Tiho je stopil čez prag.

>Čuj, Markec!< je rekla mati. >Zdi se mi, da od vsega, kar si prinesel, nekaj manjka.<

Markec je izbruhnil v jok in ji povedal vse, vse — — — Mati ga je hotela ostro pokarati, a ko je ugledala njegove oči polne kesanja, žalosti in razočaranja, ga je rahlo pobožala po obokanem licu in tiho rekla:

>Ah, ti moj mali norček!<

Stana Vinšek:

Materina dušica

Poznaš to malo, vijoličasto cvetko, ki se skriva tu v travi? Ne? >Materina dušica< ji pravijo v naših krajih. Skromna je, in vendar nas opaja s svojim težkim, sladkim vonjem. Poslušaj, povem ti njeno povest:

Živela sta mož in žena in dobila sta dete, prelepo hčerko — toda že od rojstva je bila slepa. Nič, prav nič ji ni pomagalo, ne vroče materine molitve, ne romanje na sv. Višarje, ne vsa učenost učenih zdravnikov, ne vsa izkušnost izkušenih brer in strinj.

Kljub temu so starši malo sirotico le še bolj ljubili, zlasti mati se niti za trenutek ni mogla ločiti od slabotnega deteta. Toda le kratka pot ji je bila usojena: ko je nekoč žela v plaz, ji je spodrsnilo in ko so vaščani, opozorjeni po milem otroškem vekanju, prihiteli na kraj nesreče, je ležala mlada kmetica mrtva pod skalo, ki je bila oškropljena z njeno krvjo. Kar čudovito se je zdelo, da slepo dete ni bilo padlo za materjo preko obronka.

Kmet-vdovec je garal dalje. Za domače delo in otrokovo oskrbo si je bil najel dekle, ki pa malo siroto, ki je bila vajena najskrbnejše nege, ni imela posebno rada. Vendar se ji je smilila in jo je zato vedno vzela s seboj, kadar je šla na delo.

Ko je šla nekoč na travnik in jo je pot vodila mimo pokopališča, je stopila

z otrokom h grobu mrtve gospodinje. Da bi tiho plakajočo deklico potolažila, se je pripognila in utrgala z groba nekaj drobnih, vijoličastih, močno dehtečih cvetic, ki so bile grob mlade matere prek in prek porasle. Komaj pa je otrok zaduhal voni teh cvetic, že se mu je obrazek zjasnil; nerodno, a prisrčno je stiskal cvetje k sebi in s sladkim nasmehom in zadnjo solzo na nežnem licu je zaspal dekli v naročju.

Dekli se je stvar sicer zdela malo čudna, a okoristila se je z njo in odslej tešila slepega otroka vedno na ta način, ki ni nikoli odrekel. Male cvetke v otrokovi vroči ročici pa tudi niso ovene — le počasi so se posušile in le po malem izgubljale svoj težki, sladki vonj. Takrat je morala dekla po novo cvetje na materin grob.

Zgodilo pa se je, da so že vse cvetke izdehtele in je deklica zastoj moledevala za drugimi — dekla, ki je imela dela preko glave, se ni brigala za otrokove prošnje. Spravila jo je spat in odhitea z ostalimi na oddaljeno senožet, da še pravočasno spravijo otavo. Pa niso imeli sreče. Strašna nevihta jih je prehitela in ker zaradi nastale teme po razdejanih stezah niso mogli domov, so bili primorani prenočiti v kozolcu.

Mala deklica pa je bila medtem sama doma. Čisto sama — brez mamice, brez očeta, brez dekle. Nejasno, vroče hrepenenje je gorelo v otroku: po drobnem, dehtečem cvetju, po dehtečem materinem grobu. In otrok je vstal in čisto sam, droben in slep, taval po zapuščenih vaških ulicah — taval in pritaval na pokopališče. Noč je nastala in zopet prešla.

Ob zori so se prebivalci male kmetije trudni in premraženi vrnili domov. Dekla je odšla, da bi poklicala otroka k toplemu zajtrku — a posteljica je bila prazna, hladna. Temna slutnja je obšla deklo in vse ljudi, ki so se hitro zbrali, da poiščejo dete. Vso hišo so pretaknili in vse hleve, še vrt in njivo — ko je dekli nejasen spomin pokazal pravo pot.

Kakor droben, vel cvet je ležala mala deklica mrzla in mrtva med sladko dehtečimi cvetkami na materinem grobu.

»Materina dušica jo je poklicala k sebi,« so rekli ljudje.

Danilo Gorinšek:

Naš očka

Zora komaj svet pozdravlja
— očka v polje se odpravlja,
zlata zrnca gre sejat
— bo jeseni sad bogat.

Črna noč je zarjo vzela,
očka še na polju dela,
da mu sinko bo bogat
— očka ima srček zlat.

Zingerle:

Lev, štoklja in mravlja.

Živela je nekoč a svojim sinom edincem vdova, ki je bila odličnega rodu. Stanovala je z njim v tišini samotnega gozda in ga skrbno vzgajala. Deček, ki mu je bilo Ivan ime, je ukaželjno sprejemal njene nauke, ji je bil v veselje in ji vzbujal najlepše nade. Le eno ji pri njem ni bilo všeč — njegova strast do potovanja. Noč in dan je mislil le na lepoto in sijaj daljnih mest, o katerih je bil slišal toliko lepega. Toda skrbljivi materi je bila sinova strast do popotovanja tem manj všeč, ker je vedela, da bo njenemu edincu vedno primanjkovalo denarja za pot. In dasi mu je pogostokrat odsvetovala, se ga vendar ni nič prijel. V gozdu je pa bilo Ivanu vedno bolj in bolj tesno, in njegovo hrepenenje, da bi videl daljnja tuja mesta, je bilo tako močno, da se je končno neki dan odpravil na pot. Ko je tako povsem prost in poln lepih nad korakal skozi temni gozd, je nenadoma zaslišal strašno tulenje. Misli si je: »Pogledati moram, kaj je; mogoče lahko komu kaj pomagam!« In pohitel je tjakaj, odkoder je prihajal hrup. Čez nekaj časa je prišel do kraja, kjer je videl leva, štokljo in mravljo, ki so se prepirali za truplo mrtvega konja in pri tem povzročili toliko hrupa. Komaj je ta pestra živalska družba opazila tujca, se je že nehala prepirati in ga prosila, naj ji bo za eodnika. Naš Ivan se res ni dolgo pomišljal in je prošnji ustregel. Meso je prisodil levu, štoklji je prepustil okostje ter dal mravlji votlo lobanjo, da si napravi v njej gnezdo. Živali so bile z njegovo razsodbo zadovoljne, lepo so se mu zahvalile, in lev je dejal mladeniču: »Dragi tovariš, poplačal ti bom, zato se ne ločiva, dokler se ti ne zahvalim. Če boš rekel: 'Ivan lev', boš

namah sedemkrat močnejši od najmočnejšega leva!« Nato se je oglasila štorclja: »Tudi jaz storim tako. Če boš rekel: 'Ivan štorclja', boš lahko letel sedemkrat višje kot vsaka štorclja.« Za štorcljo se je primaknila bližje tudi mravlja in začebljala: »In jaz tudi. Če porečeš: 'Ivan mravlja', se izpremeniš v mravljo, ki bo sedemkrat manjša od najmanjše mravlje.«

Zdaj je Ivan zapustil živali in popotoval naprej skozi gozd. Hosta je postajala vedno svetlejša, in ko je naposled prišel iz gozda, je zagledal pred seboj veliko mesto. Ko je prišel tjakaj, ga je silno presenetilo, ko je videl, kako je žalostno. Vse hiše so bile namreč zastrte s pregrinjali in vsi prebivalci so bili oblečeni v črno. Temu se je Ivan čudil in zato vpraša nekega meščana, kaj je vendar vzrok, da je v mestu tako žalostno. Meščan pa mu je z žalostnim obrazom odgovoril: »Ah, v daljnem gradu je začarana naša ljubljena kraljičina in skoraj nemogoče je, da bi jo kdo kedaj rešil; čuva jo namreč strašen zmaj s tremi glavami.« S temi besedami je užaloščen meščan šel dalje.

Ivan je pa obstal sam in začutil do uboge kraljičine najgloblje sočutje. Želel si je, da bi jo rešil, pa naj bi ga stalo karkoli. Povpraševal je, kje da je ta grad in jo veselo mahnil naravnost tjakaj. Moral je hoditi več dni in noči, preden je prišel do gore, na kateri je stal ta čudni grad. Toda v svojo grozo je takoj opazil, da grad sploh ni pristopen, kajti gora je bila strma, tako spolzka in svetlikajoča se, kakor bi bila polita z oljem. Tedaj se je nenadoma spomnil štorclje in zaklical: »Ivan-štorclja!« Komaj je to izrekel, že se je izpremenil v štorcljo in zletel na goro. Ustavil se je pred gradom; toda vrata so bila zaklenjena in nihče jih mu ni odprl. Tedajci je mladenič rekel: »Ivan-mravlja«, in še preden je vedel kako in kaj, je bil najmanjša mravlja ter se skozi špranjo v vratih splazil na dvorišče. Tam je dobil spet svojo človeško obliko in ogledoval veliko, trdno poslopje. Ko je tako stal in premišljal, kje je kraljičina zaprta, se mu je nenadoma prikazal kot morje star možiček. Bil je silno majhen, a je imel ogromno brado. S krulečim glasom je vprašal mladeniča: »Kaj pa iščeš tukaj, pobič?«

»Rešiti hočem začarano princezino,« je odvrnil Ivan. Nato je starček odgo-

voril: »Teško bo to, kajti čuva jo strašen zmaj, ki leži v njenem naročju.«

Ivana, ki je menil, da bo že šlo, te besede niso prestrašile. Vprašal je nato možička: »Kje bi dobil kakšen meč?« In pritlikavec mu je velel: »Pojdi z orožarno, kjer boš našel meč, ki ga boš komaj nosil; tistega vzemi!«

Ivan je takoj stopil v orožarno in dobil tam meč, ki ga skorajda ni mogel nesti. Potem je pa šel proti sobi, v kateri je zmaj čuval devlico, in rekel: »Ivan-lev«. In tedaj je postal sedemkrat močnejši kot najmočnejši lev; stopil je v sobo in z enim samim zamahom odsekal zmaju vse tri glave.

Komaj se je to zgodilo, je, glej, že začelo po vsem gradu ropotati in grmeti, in gora se je vedno bolj nagibala, dokler ni povsem izginila. Nato pa sta se Ivan in lepa kraljičina odpravila na pot ter šla v prestolno mesto, kjer je nastalo zaradi kraljičine rešitve veliko veselje. Vrstila se je pojedina za pojedino, in lepa kraljičina je vzela svojega rešitelja za moža ter z njim srečno živela do konca svojih dni.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«

Naročnikovo ime in točni naslov:

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Pri nas imamo enega psa in mucko. Psu je ime Volči, mucki pa Šekica. Za njiju skrbim zelo dobro. Volči ima toplo utico, Šekica pa toplo ležišče v veži. Hrano dobivata zjutraj, opoldne in zvečer. Šekica si ujame za priboljšek tudi kako miško. Volčka spustim zmeraj zvečer z verige, da se preleta in da čuva hišo. Z menoj sta jako zadovoljna in me imata zelo rada. Tako skrbim za živali, ki jih imam doma.

Joško Triplat,

Moste št. 27, p. Žirovnica

Kako skrbim za živali. Pri nas imamo tudi živali: kokoške, zajčke in kužka. Za vse živali moramo skrbeti, ker nam koristijo. Posebno pa mi ugajajo zajčki, ali kakor pravijo, kunci. Tem dam vsak dan jesti. Tudi kokoškam zmeljem koruzo in dam jesti. Zato mi dajo skoro vsak dan jajček. Nekaj moram povedati tudi o našem čuvaju. Ta je še majhen, otročji in ni še priden čuvaj. Ko doraste, bo na vsak način dober. V teh kratkih vrsticah sem vam opisal vse naše domače živali.

Milček Gerdol, uč. IV. razr.

Begunje pri Cerknici

ZIVALSKA ZGODBICA

Prišli so trije psički na dvorišče. Cvileč pobarajo tam hlapca Luko: »Vrzi nam, dragi hlapček, tisto kljuko.« Postanejo pohlevni kakor pišče.

Hlapec se res koritu tja prismeje, pobere palico, po zraku vrže. Psi v tek. Od vetra vsi gredo pač brže, saj tam po zraku veter lahen veje.

Ko psički so nazaj jo primahali, v ustih kljuko so močno držali. Iz gobcev Luka izpuliti hoče.

Zastonj se hlapec trudi. Oj ta muca! Vsi psi za njo! Dé Luka: čakaj muca! In že se on v koritu tamkaj joče.

Javornik B., dijak

Ljubljana, Bežigrad

Moj zajček. Nekega dne je mama prinesla s trga majhnega zajčka. Bil je čisto bel. Na hrbtu in smrčku je pa imel črni lisi. Imela sem ga zelo rada. Dala sem mu ime Mandi. V veži smo imeli pripraven zaboj v katerega smo ga po-

ložili. V zaboju ni hotel ostati ter silil samo v kuhinjo. Jaz sem ga nesla v kuhinjo, kjer se je precej spravil nad zelnate liste, ki sem mu jih pripravila. Kmalu se me je tako privadil, da je hotel biti vedno pri meni. Ko je postal že velik, ga je ata zaklal. Mama pa ga je očistila in spekla. Jaz pa ga nisem hotela niti pokusiti, ker sem bila preveč žalostna.

Vera Križman, uč. I. b mešč. razreda pri uršulinkah v Ljubljani

ZAKAJ IMAM RADA MUCKO

Mucko rada jaz imam, zato ji tudi jesti dam, velika je debela, ker dosti miši je ujela.

Mucka okrog mene skače, in z mojo nogo se spače, da bi se z njo igrala, lepe urce ji dajala.

Vidič Zofija, učenka slov. razreda Mozelj, srez Kočevje

O ptičku, ki je zmrznil. Bila je strahotno mrzla zima. Drevje v gozdu je zmrzovalo in pokalo od mraza. Vsak, kdor le more si v takem času poišče tople koticke. Zimski dan se je nagibal h koncu. Z mrakom je prihajala tišina; nikjer ni bilo čuti glasu kakega živega bitja. Kakor da bi vse izumrlo. Toda ne. Tam na veji mogočnega hrasta je ždel majhen ptiček. Žalostno je gledal s svojimi okroglimi očesi v svet. Ves se je tresel od mraza. Pravkar je priletel s polja, kjer je iskal hrano. Nič je ni bil našel. Trdno zmrznjen sneg pokriva zadnjo bilko. In sedaj se mrači, žledček je prazen, nožice otrple, neusmiljeni mraz reže skozi kožušček do kosti. — Uh, kako zebe. — Še bolj se stisne ubogi ptiček ob vejo. Spomni se solnčnega poletja, ko je s tovariši veselo rajal v polju in gozdu. Spomni se obilice črvov in mušic, ki so kar same padale pod kljun. Sedaj je pa tako lačen in zebe ga, zebe. Da bi že vsaj minila ta mrzla noč. O, saj bo prešla in zjutraj bo posijalo sonce; pravo, vedro zimsko sonce, ki mu bo ogrela premrle ude in vtilo novega poguma za iskanje hrane. In v tem radostnem upanju je premrli ptiček slabotno začivkal v pozdrav solncu, ki bo zjutraj oživilo mrzlo zimsko naravo. V

takih mislih je ubogi ptiček zadremal. Zasanjal je lepe sanje o cvetoči pomladi, toplem solncu in ljubeznivi družici... Nočni mraz ze pritisnil še huje. Mnogo živali je to noč poginilo. Ko je zjutraj zimsko solnce pregnalo meglo, so se njegovi božajoči žarki dotaknili tudi revnega trupelca, ki je ležalo ob poti. Bil je to naš ptiček, ki ni čakal jutrnjega solnca.

Dovžan Janko,

Ljubljana, Tyrševa c. 127-I, p. Ježica

PESEMCA O SLAVČKU

V logu se razlega
slavčka pesemca,
je mila melodija,
da mi srce igra.

Še se dobro ne dani,
že slavček žvrgoli,
ubrano še žgoli,
ko se pozno večeri.

Po gozdu se sprehajam,
in zeleno šumo gledam,
iz veje hrastove,
pozdravlja slavček me.

To moje je veselje,
gozd in pa zelenje,
pisano cvetje,
in slavčkov petje.

Alojz Pirnat, učenec slov. razreda
Mozelj, srez Kočevje

Moj golobček. Pred tremi leti sem dobil mladega golobčka. Dal sem mu ime Kukuruček. Nekega dne, ko je atek odpiral skladišče je smuknila stara muca ven. Šla je k sušilnici, kjer so spali golobi ter se je splazila skozi potrto okno. Pograbi Kukuručka in bitka se je začela. Šel sem ravno mimo v šolo, hitro stopim notri in groza. Moj golobček je mrtev, muca je še hrustala zadnje ostanke. Prosil sem ateka, da muco odstrani. Zdaj nimam več mojega golobčka Kukuručka. Skrbno bom pazil na ostale golobčke, ki nimajo več očeta.

Žagar Zvonko, učenec IV. r. os. šole
v Slovenskih Konjicah

Dragi stric Matič! Ko si razpisal zadnji natečaj sem še gonil našo živino na pašo in sicer: kravo, telička in dve kozi. Na paši sem premišljeval, kaj naj jim dobrega storim. Doma so dobro oskrbovane, tu imajo paše dovolj. Krava in teliček sta slastno mulila travo, kozi pa sta obirali grmovje. Kar opazim, kako se stara koza steza in trudi, da bi dosegla še zelen vršič leskovega grma. Priskočim

in ji pripognem vejico. Drugače, če sem se ji približal, mi je kar nastavila roge, sedaj je pa videla, da ji hočem storiti dobro in me je hvaležno gledala. Pridružila se nama je še druga koza, tako sem hodil z njima od grma do grma in jima pripogibal vejice. Ko sta se nasitili sem gnal čredo domov z zavestjo, da sem storil dobro živali. Živali moramo varovati in ščititi, ker ako bi ne bilo živali, bi tudi ljudje ne mogli živeti!

Franc Vojvoda, učenec V. razr.
Bohinjska Bistrica

Moja kanarčka. Imam dva kanarčka. Naročili smo jih iz Harza v Nemčiji. Imamo jih že tri leta. Ko smo jih dobili, sta bila še zelo mlada. Vsi jih imamo radi, ker lepo pojeta. Hranim jih jaz. Dajem jima ptičje hrane, slaščic, solate, slanine in vode za kopanje. Tudi kletko jima očistim vsak teden. Hočem za svoja kanarčka vedno skrbeti, da nam bosta tudi v bodoče lepo pela. Kakor za kanarčka, tako bom tudi pozimi skrbel za ptičke in druge uboge živali.

Žagar Ciril, učenec II. razr. viš. nar. šole
v Slov. Konjicah

Danilo Gorinšek:

Domovina

Solnce sije, zlata v polja fije,
v polja in na bele, tihe hiše,
razcvetena je pomlad zelena,
vse nebo opojno, sladko diše.

Mladec Gregor z doma se odpravljat
»Bolje kamorkoli, na vse konce,
kakor v dolgočasni domovini,
pa če tudi zlato sije solnce!«

Je tužina vselej šola fina
kdor jo blagoslavljat je, jo kolne.
Tamkaj spiš na goših deskah,
ni ležišča tam iz mehke volne.

Burja piše čez razpale hiše,
neprestano lije z neba ploha,
hrub je gol, drevo ozeblo sega
kvišku do nebesnih dalj kot soha.

Starec Gregor vrača v domovino
s srcem božnim se, ki trudno bije:
»V domovini vsaj želim umreti —
pa čeprav iz néba — ploha lije!«

Manica:

Pripovedka o Blejskem jezeru

O Blejskem jezeru in o prijazni cerkvi, ki kraljuje na idiličnem otoku, pripoveduje gorenjsko ljudstvo izmed mnogih pravljic tudi naslednjo!

V nekdanjih starih časih, pred sto in sto leti, je otoška cerkva stala sicer prav na tem mestu kakor stoji danes, a o jezeru ni bilo ne duha ne sluha. Pač pa je cerkvo obdajal ogromen travnik, na katerega so kmetje iz bližnje okolice gonili past svojo živino.

Malomarni pastirji, namesto da bi pazili na živino, so se rajši igrali ali pa pospali za plotom. Neumna žival pa, prepuščena sama sebi, je dostikrat ponečedila ves prostor okrog cerkve, časih pa še celo cerkvene zidove.

Ko so nekega večera stopili pastirji skupaj, hoteč pognati živino domov, so začuli iz dalje votel glas:

»Ogradite cerkev, sicer se bo ogradila sama!«

Pastirji so se spogledali, vendar so pa bili mnenja, da nekdo kliče nalašč. Začeli so se smejati in pognali so živino v hleve.

Še dva večera se je potem oglašil ta neznan klic. In ko se je oglašil tretjič, so ga čuli tudi gospodarji, ki pa prav tako, kakor prej pastirji, niso polagali nobene važnosti nanj, še manj pa, da bi započeli z ograjo okoli cerkve.

Kmalu nato so pa nekega jutra zazijali gospodarji in pastirji.

Okrog cerkvice, kjer se je poprej razprostiral obširen travnik, je stalo zdaj sinje jezero. Cerkva sama pa je ostala lepo na suhem, prav tako, kakor jo vidimo še danes.

SMEŠNICE

Učitelj: »Hincec, kaj je tvoj oče?«
Hinko malo pomisli, potem pa resno odgovori: »Moj oče je vse razen močnika. Tega nikoli ne pokusi!«

Učitelj: »Povejte mi kako lastnost vode?«

Mihec: »Če se s njo umivamo, postane črna!«

Rešitev križanke »Gos«

Vodoravno: 2. miš, 5. ogled, 8. vreteno, 11. ametist, 12. rez.

Navpično: 1. domov, 3. igra, 4. šlem, 6. eter, 7. dete, 9. niz, 10. os.

Danilo Gorinšek:

Aeroplan

Fantek naš je aeroplan.

Naj o tem nikdo ne dvomi,
fantek ga takoj nalomi,
ker on res je aeroplan!

Na dvorišču stol — zares —
fantek leže nanj počez

kobaca močno z hogami,
mahedra še več z rokami

in se dere brez pokoj:

— to je pač drdranje stroja.

A nesreča ne miruje,

fantek že na tleh vzdihuje

in si boža zadnjo stran;

Zdaj nič več ni aeroplan,

da ga zlo več ne zaloti,

fantek zdaj je pri — pehoti!

Listnica uredništva

Prav lepe pesmice in spise o pokojnem kralju in o žalujoči domovini so nam, na žalost prepozno, poslali ti-le Jutrovčki: Čertanc Marija, uč. III. razr. pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu; Pepina Roblek iz Tržiča; Milan Perko iz Maribora, Stanko Drolje, uč. IV. razr. na Jesenicah; Ivica Novinec, uč. IV. razr. v Mostah pri Ljubljani; Ivanka Gerdol, uč. III. razr. v Begunjah pri Cerknici.

Dešnik Poldica, uč. osn. šole Marija v Puščavi: Tvojo uganko bomo o priliki objavili.

Smiljan P., dijak v Lj.: Tvoje pesmice ne moremo objaviti. Preberi razpis našega zadnjega natečaja in nam pošlji svoj odgovor, ki ga bomo radi priobčili.

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Tretjak Mirko, uč. III. razr. v Slovenjgradcu; Jožica Majhnič, uč. II. razr. mešč. šole v Ljubljani; Ferdo Krušič, uč. V. razr. na Viču pri Ljubljani; Milan Prah, uč. VI. razr. pri Devici Mariji v Polju; Zvonko Hočevar, uč. I. razr. mešč. šole v Mariboru.

POZOR JUTROVČKI! Danes končamo svoj natečaj. V prihodnji številki objavimo imena tistih, ki so bili izrečani za nagrado. Obenem vas opozorimo, da izide 23. t. m. naša božična številka, ki bo polna pisanega gradiva. Opomnite ranjo svoje prijatelje in znance! Novi natečaj razpišemo v novoletni številki. Stric Matič nam je obljubil v ta namen mnogo lepih knjižnih nagrad.